

מ"ת 8777/12/14 - מדינת ישראל נגד דוד ניסנוב

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כב' השופט דוד מינץ

10 דצמבר 2014

מ"ת 8777-12-14

בעניין: מדינת ישראל

המבקשת

- נגד -

דוד ניסנוב ע"י ב"כ עו"ד ראובן בר-חיים

המשיב

נוכחים: ב"כ המבקשת עו"ד עמית לוין

ב"כ המשיב עו"ד ראובן בר-חיים והמשיב בעצמו

החלטה

הרקע לבקשה וכתב האישום

1. בכתב האישום שהוגש נגד המשיב, נטען כי הוא אחיו ושותפו של מר ברוך ניסנוב (להלן: "ברוך"), בחברת "בית ניסנוב, חברה לבנין" (להלן: "החברה"). המשיב וברוך מכירים את מר חיים עזרא (להלן: "עזרא") מימי ילדותם. בחודש נובמבר 2008, רכש מר צבי אייכן (להלן: המתלונן) מברוך, דירה ברחוב הסנהדרין 12 בירושלים, (להלן: "הדירה"). ברם, התגלע סכסוך בין ברוך לבין המתלונן בנוגע לעסקה, סכסוך שהתברר בבית משפט זה. בחודש מרץ 2013 ניתן פסק דין בו הוכרע כי המתלונן הוא בעליה של הדירה. במועד שאינו ידוע במדויק למבקשת, לאחר מתן פסק הדין, אמר ברוך למתלונן: "אני לא אתן לך את הדירה, אפילו אם אני אשב בכלא", "נפגש בגבעת שאול", "לא יהיו לכם חיים טובים" ו-"הכול תשלמו לרופאים".

2. בהמשך, במועד שאינו ידוע במדויק למבקשת, אך כשבוע לפני יום 14.7.14 פנה ברוך אל עזרא, וביקש ממנו להצית את הדירה תמורת ארבעת אלפים שקלים ועזרא נענה להצעה. בסמוך לכך, במועד שאינו ידוע למבקשת, הראה ברוך לעזרא את הדירה. באותו יום, בשעה 20:00 או בסמוך לכך, אסף המשיב את עזרא ברכבו ממשרדי החברה בכדי שעזרא יבצע את ההצתה עליה סיכמו. המשיב ועזרא נסעו למקום שאינו ידוע במדויק למאשימה. באותו מקום נתן המשיב לעזרא כסף ועזרא רכש באמצעותו בניזין, אותו מילא בשני בקבוקים בעלי נפח של ליטר וחצי כל אחד. או אז, הסיע המשיב את עזרא אל הדירה, עזרא נכנס אליה דרך המרפסת, שפך את הבניזין מהבקבוקים בדירה והצית אותה באמצעות מצית, במספר מוקדים. המשיב נסע מן המקום ועזרא קפץ מן המרפסת חזרה לרחוב ונסע במונית אל ביתו. כתוצאה מהאמור, נשרפו שלוש דלתות ומשקופים בדירה. למשיב יוחסה עבירה של הצתה, עבירה לפי סעיף 448א

עמוד 1

רישא וסעיף 29ב לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, עתרה המבקשת לעצור את המשיב עד לתום הליכי המשפט נגדו וב"כ המשיב חלק הן על קיומן של הראיות לכאורה לביסוס האשמה המיוחסת למשיב, והן על קיומה של עילת מעצר.

הראיות לכאורה

4. לטענת המבקשת הרשעתו של המשיב מובטחת נוכח הודעתו של עזרא אשר הפליל אותו. להודעה זו קיים "דבר לחיזוק", הן מתרגיל החקירה שהתקיים בין שני השותפים במסגרתו אמר המשיב דברים המפלילים אותו והן "במחקר תקשורת" שבוצע, ממנו נלמד כי המשיב ועזרא היו בקשר ביום האירוע, וזאת חרף גרסתו של המשיב כי לא היה בקשר עם עזרא במשך שנים רבות.

5. בקליפת האגוז, טענתו של ב"כ המשיב הייתה כי הראיה המפלילה היחידה את המשיב היא עדותו של השותף לדבר העבירה הנטען, עזרא אשר הוא זה שהצית לפי הטענה את דירתו של המתלונן. לכן, כדי להרשיע את המשיב בעבירה המיוחסת לו, עדותו של עזרא טעונה "סיוע". אכן, עדות שותף לדבר עבירה טעונה בדרך כלל "דבר לחיזוק", אך במקרה זה, נוכח העובדה שעזרא עבריון מכור לסמים, עדותו טעונה ראיית תוספת משמעותית יותר של "סיוע". ברם לטענתו, עיון בחומר החקירה מלמד שאין ראייה "נוספת" לעדותו המפלילה של עזרא, שכן, בין היתר, ניתן לפרש את הראיות המפלילות את המשיב לשני פנים. במסגרת זו הוא הצביע על הבעייתיות הקיימת בעדותו של עזרא. למשל, עזרא טען כי המשיב הסיע אותו לעבר הדירה ברכב מסוג איסוזו אך אין למשיב רכב שכזה. מה גם, שלעת הזאת המשיב בפסילת רישיון. לטענתו עוד, היה לעזרא אינטרס להפליל מישהו אחר יחד עמו ולא להותיר עצמו לבדו מתמודד עם האישום הפלילי כנגדו. יתר על כן. עזרא מסר מספר הודעות במשטרה, ובהודעתו השנייה הוא טען כי אינו זוכר את פרטי האירוע ולו מפני שהיה באותה שעה תחת השפעת סמים. כמו כן, הוצע למשיב לקיים עימות עם עזרא והמשיב אף הסכים לעימות זה. ברם, המשטרה נמנעה מלקיים את העימות ותחת זאת ראתה לנכון לשים את שניהם בתא מעצר ביחד ולבצע "תרגיל חקירה".

6. עיון בחומר החקירה מגלה כי קיימות ראיות לכאורה לביסוס אשמתו של המשיב. ניתן לצאת מנקודת הנחה שדירתו של המתלונן הוצתה. לצורך כך ישנו דו"ח של שירותי הכבאות וההצלה בירושלים (ללא תאריך) ממנו עולה כי מחקירת נסיבות האירוע, האירוע היה תוצאה של הצתה בזדון. החוקר אף ציין בלשון ברורה וחד משמעית כי "אין ספק שמדובר בהצתה בזדון". כך גם עולה מדו"ח בדיקת מז"פ מיום 15.7.14 שמדובר בניסיון הצתת דירה באמצעות שפיכת חומר החשוד כדלק על דלתות העץ שבדירה.

7. כמו כן, הודעתו של עזרא במשטרה מיום 23.11.14 הינה חד משמעית ולפיה ברוך (אחיו של המשיב) ביקש ממנו להצית את הדירה. ברוך הראה לו את הדירה ולאחר שבוע המשיב הוא זה אשר הסיע אותו ברכבו מסוג איסוזו בצבע כחול אל הדירה כדי להציתה. עזרא אף נשאל כיצד ידע שהמשיב צריך לקחתו כדי לבצע את הצתת הדירה, והשיב כי ברוך אמר לו כי עליו להגיע למשרדו ושם פגש את המשיב שאסף אותו מהמקום. גם בחקירתו הנוספת של עזרא מיום 26.11.14 (שעה 18:34) חזר עזרא על גרסתו שהמשיב הסיע אותו לדירה כדי להציתה. העובדה שבשולי

חקירתו טען כי ביום האירוע היה "מסטול על סמים" אינה משנה לעניין זה דבר. עזרא אף חזר על דברים אלו שהמשיב הסיע אותו לדירה במסגרת חקירתו הנוספת מיום 26.11.14 (שעה 19:33). לעומת זאת, כאשר נתבקש המשיב בחקירתו להגיב על דברים אלו, הוא שמר על זכות השתיקה וסרב לתת גרסה משלו.

8. אכן, על פי חומר החקירה עולה כי לא היו קשרים עסקיים ישירים בין המשיב לבין המתלונן. ברם, עולה מתוך החומר, שלפי דברי הגב' שושנה שובל המועסקת בחברה, שגם המשיב הוא הבעלים של החברה (הודעתה מיום 27.11.14), וכך גם עולה מהודעתה של גב' יהודית מסוארי מיום 27.11.14 שגם היא עובדת החברה וגם היא ראתה במשיב "כמנהל שלה". כך שלכאורה היה למשיב אינטרס משותף עם ברוך בכל הנוגע לעסקי החברה. גם לגבי טענות אלו שמר המשיב על זכות השתיקה.

9. בנוסף, ביום 25.11.14 המשטרה ביצעה "תרגיל חקירה" במסגרתו המשטרה האזינה לשיחה שהתקיימה בין עזרא לבין המשיב. תמליל תרגיל החקירה נמצא בחומר הראיות. מתמליל זה עולה, כי כבר בתחילת השיחה המשיב סימן עם אצבעו לעזרא להיות בשקט. לאחר מכן, סיפר עזרא למשיב שיש בידי המשטרה את ה-די. אן. איי שלו מהזירה, והמשיב ענה לעזרא שאין ממצא זה קשור אליו וכי על עזרא לומר למשטרה שהוא - המשיב לא היה איתו במשך תקופה ארוכה בקשר והם לא ראו זה את זה. כך גם אמר המשיב לעזרא בהמשך השיחה, שזה יספר כי הם לא נמצאים בקשר מזה זמן רב. המשיב אף אמר לעזרא כי הוא "עשה טעות" ועזרא השיב לו "הכי הרבה אני אקח את זה עלי". בסוף השיחה סיפר עזרא כי בחקירתו הוא נשאל על רכבו של המשיב, המשיב התעניין בתשובת עזרא וזה ניסה להפיס את דעתו. גם לא מצאתי פגם בהתנהלות החקירה כאשר המשטרה בחרה לבצע "תרגיל חקירה" ולא עימות בין שני הנחקרים. אם קיים בעניין זה מחדל, הוא יישקל במסגרת התיק העיקרי ולא במסגרת זו.

10. בנוסף בתיק החקירה קיים מחקר תקשורת מיום 14.7.14 ממנו נלמד כי התקיימה שיחה בין טלפון הנייד של המשיב לטלפון הנייד של אמו של עזרא, אשר ספרה כי עזרא משתמש לא פעם בטלפון הנייד שלה.

11. סיכומם של ראיות אלו מלמד, כי ישנן הודעותיו של עזרא המפלילות חד משמעית את המשיב בהסעתו של עזרא לעבר הדירה שהוצתה, שעה שלא נמצאו אי התאמות או סתירות מהותיות המאיינות את כוחן הראייתי הלכאורי שלהן, וודאי לא בשלב הזה של ההליך. אף אם אין למשיב רכב איסוזו בבעלותו אין הדבר מכחיש את עדותו של עזרא. כמו כן, איני יודע עד כמה מפריע לאדם אשר גמר בלבו להצית את דירת זולתו, לנסוע ברכב תחת שלילת רישיון, אך הדעת נותנת שעבירת התעבורה לא עמדה בראש סדר יומו באותה שעה. כמו כן, "תרגיל החקירה" בא קיימות אמרותיו המסבכות של המשיב, כמו גם "מחקר התקשורת" מהווים ראייה נוספת מספקת ולו מסוג "דבר לחיזוק" שהיא זו הדרושה לביסוס הרשעה על עדותו של שותף לדבר עבירה - בין אם השותף בעל עבר פלילי ובין אם לאו - כדי להוביל לכאורה להרשעת המשיב בדינו. כנגד זאת לא קיימת גרסה של המשיב אשר שמר כאמור על זכות שתיקה.

עילת המעצר

12. ובאשר לעילת המעצר, לטענת המבקשת מעשיו של המשיב מצביעים על מסוכנותו וכי העבירה המיוחסת לו נכנסת לגדרה של סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), תשנ"ו-1996, בהיותה

עבירה שנעשתה באלימות חמורה. לטענתה נסיבות ביצוע העבירה, המחשבה העבריינית העומדת מאחוריה, התוצאות בפועל ועוצמתה של העבירה, מעידות כולן על המסוכנות הרבה הטמונה במשיב לציבור. כמו כן, מאופי העבירה וחומר הראיות נלמד כי כנגד המשיב קמה עילת מעצר גם מכוח סעיף 21(א)(1)(א) לחוק המעצרים, שכן קיים חשש שאם ישוחרר הוא יפעל לשיבוש הליכים או להשפעה על עדים.

13. מנגד טען ב"כ המשיב כי המשטרה ידעה על מעורבותו של המשיב כבר באמצע חודש אוקטובר ורק בחלוף כחודש וחצי ראתה לנכון לעצרו. מכאן, שהמשטרה עצמה סברה שהמשיב אינו מהווה סכנה לציבור. מדובר לטענתו בעבירת רכוש שאינה מקימה חזקת מסוכנות. למשיב אין עבר פלילי מאז שנת 2007 והינו בעל עסק. לכל היותר המשיב היה מסייע ולא העבריין העיקרי. אם נשקפת מהמשיב מסוכנות, הרי שזו ממוקדת וספציפית כלפי המתלונן ולא כלפי כולי עלמא. גם אין חשש שהמשיב יפעל לשינוי גרסתו של עזרא הואיל וזה האחרון נמצא ממילא במעצר. בכל מקרה אפשר לשחרר את המשיב לחלופה מהודקת באופן שתותר לו יציאה למקום עבודתו בליווי מפקח. לפיכך, אפשר להורות על שחרור המשיב לחלופת מעצר אף ללא תסקיר שירות המבחן.

14. עיון בגיליון ההרשעות של המשיב מלמד כי הוא הורשע בשנת 2010 בגין ביצוע עבירות משנת 2007 של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ובתקיפת שוטר במילוי תפקידו. באותו מקרה נגזרו עליו 70 יום מאסר בפועל ומאסר מותנה של ארבעה חודשים. הרשעותיו הנוספות ישנות יחסית: עבירה לפי חוק הכניסה לישראל משנת 2001; עבירה של תגרה במקום ציבורי משנת 2000; עבירה של איומים משנת 1999; ועבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש משנת 1997.

15. אינני שותף לסברה כי מדובר רק "בעבירת רכוש" רגילה, שכן לעבירת הצתה מתלווה מידה גדושה של אלימות והמשתתף בביצוע עבירה מעין זו, מעצם טבעו מהווה סכנה. לפיכך ולו בשל כך קיימת עילת מעצר. אין גם להוציא מכלל אפשרות ששחרורו של המשיב עלול להטיל אימה על העובדות בחברה אשר מסרו כאמור עדות המפלילה אותו. עם זאת, עברו הפלילי של המשיב אינו מכביד ביותר, ודאי לא בשנים האחרונות, והוא עובד למחייתו באופן מסודר בחברה בה הוא ממלא תפקיד ניהולי. לפיכך, ומבלי לקבוע דבר באשר להתאמת חלופה כלשהי למעצרו של המשיב, נראה לי כי יש באמור כדי להצדיק הכנת תסקיר מעצר כדי לבדוק אם ניתן לשחרר את המשיב לחלופת מעצר.

סיכום

כאמור, נמצאו ראיות לכאורה לביסוס האשמה המיוחסת למשיב בכתב האישום. נמצאה גם עילת מעצר. עם זאת שירות המבחן מתבקש לערוך תסקיר אודות המשיב ולבוא בהמלצה לפני בית המשפט.

הבנתי מב"כ המשיב כי שירות המבחן החל במלאכת הכנת תסקיר במסגרת הליך המעצר לצורכי חקירה, ולכן נקבע לדין נוסף ביום 18.12.14 בשעה 10:00.

המזכירות מתבקשת להעביר עותק ההחלטה לשירות המבחן.

ניתנה היום, י"ח כסלו תשע"ה, 10 דצמבר 2014, בנוכחות המתייצבים.